

ДЛЯ ВИХОВАТЕЛІВ І БАТЬКІВ

ЗБІРКА АВТОРСЬКИХ КАЗОК

ДО ІНТЕГРОВАНОГО КУРСУ
«ДОШКІЛЬНЯТАМ – ОСВІТА ДЛЯ СТАЛОГО
РОЗВИТКУ»

25

повчальних
історій

Спільно

ВГО «Асоціація працівників
дошкільної освіти»

Порадник розроблено в межах проєкту ЮНІСЕФ «Забезпечення безперервності навчання та розвитку дітей дошкільного віку в умовах кризи в Україні», який реалізує ВГО «Асоціація працівників дошкільної освіти» за підтримки Міністерства освіти і науки України, Українського інституту розвитку освіти. Думки, висловлені в публікаціях, не обов'язково відображають політику та погляди ЮНІСЕФ.

Збірка містить 25 авторських казок педагогів Бучанського ЗДО № 6 «Яблунька», які можна використовувати на заняттях у закладах дошкільної освіти та читати в сімейному колі.

Упорядниця: Наталія Туркєня, вихователь-методист Бучанського ЗДО № 6 «Яблунька»

Редакторки: Ганна Мозирко, Вікторія Третьяк, Олена Філоненко

© ЮНІСЕФ, 2024

© ВГО «АПДО», 2024

Зміст

Охорона природи

Лісова галявинка.....	5
Вчинок Максимка.....	7
Річкові жителі.....	8
Лісові рятівники.....	10
Лісовичок.....	11
Ліс і Юрчик.....	15

Збереження ресурсів

Пригоди краплинок.....	17
Пригоди свічок.....	19
Дві пляшки.....	21
Подорож одного зошита.....	22
Святкова історія.....	24
Незвичайна іграшка.....	25
Біда навчить.....	27

Добрі справи

Твори добро.....	28
Пригоди пінгвінчика Джо.....	29
Повернення шпачка Барвінка.....	30
Михайликова пригода.....	32
Діти та Зайчик Степанчик.....	34
Добрі справи.....	36
Пригода Кабанчика.....	38
Як знайти друзів?.....	39

Фінансова грамотність

Хом'як-рятівник.....	40
Казка про Гривню.....	42
Пригоди маленької монетки.....	42
Друзі гаманці.....	45

Передмова

Розповім вам історію цієї невеликої збірки казок. Педагоги нашого Бучанського ЗДО № 6 «Яблунька», навчаючи дітей соціально доцільних моделей поведінки за парціальною програмою «Дошкільнятам — освіта для сталого розвитку», почали придумувати й розповідати їм власні казки. Дітям вони подобалися. Тож педагоги вирішили записати свої казки, щоб поділитися ними з колегами та батьками, які піклуються про розвиток своєї дитини. Так народився творчий колектив, який і пропонує вам цю збірку.

Казки навчають дітей жити в гармонії з природою та іншими людьми, допоможуть зрозуміти, що і люди, і все, що їх оточує у природі, мають право на любов, турботу й розуміння.

Слухаючи ці казки, діти вчитимуться оцінювати вчинки героїв, обґрунтовувати свою думку, висловлювати власну позицію про почуте, зіставляти життя героїв казок зі своїм. Завдяки казкам вони поглиблюють знання про навколишній світ, про інших і про себе, зрозуміють, що безвихідних ситуацій не буває.

Казкові історії зі щасливим кінцем виховують у дітей оптимізм, віру в можливість позитивного розв'язання проблем, впевненість у подоланні будь-яких викликів, покажуть, що людський потенціал великий, а світ сповнений можливостей.

Наталія Туркєня,

вихователь-методист Бучанського ЗДО № 6 «Яблунька»

Лісова галявинка

Наталія Лазорик, вихователь

Посеред густого й темного лісу заховалася казкова галявинка. Вона була настільки гарною, що нею неможливо було намілуватися. На галявинці росли різні дерева і кущі, які полюбили шелестіти листочками про щось своє. Вся вона була вкрита килимком із шовковистої зеленої трави, по якому розсипалися яскраві квіточки. А посередині галявинки розлилося охайне кругленьке озерце, водичка в якому була дзеркально чистою і виблискувала під промінчиками сонця.

На галявинці завжди було весело, адже сюди збігалися звірята з усього лісу, щоб погратися. Над квіточками кружляли різнокольорові метелики і працьовиті бджілки. З озерця час від часу виставляли свої голівки рибки й весело квакали жабки. А на гілочках дерев пташиний хор виспівував свої пісні.

Але одного разу про галявинку дізнався злий Чарівник, який не любив нічого красивого та веселого. Він вирішив зіпсувати галявинку, щоб вона не була такою гарною і щоб сюди більше не прибігали повеселитися звірята. Він засипав лісову галявинку сміттям: пластиковими та скляними пляшками, металевими бляшанками, обгортками. А ще — витоптав трав'яний килим і зірвав квіти, поламав гілки кущів і дерев, зруйнував мурашники і гнізда птахів. Злий Чарівник залишився задоволений своєю роботою, адже галявинка враз стала схожою на смітник, а всі звірята від страху вмить повтікали у гліб лісу.

Коли злий Чарівник зник, звірята знову повернулися на галявинку. Вони стали думати, як же їй допомогти. Тоді старий Дятел сказав, що їм потрібна допомога лісової Феї, і полетів її шукати. Вона прилетіла на галявинку й разом із звірятами, птахами та комахами почала прибирати сміття. Вони лікували дерева й кущі, висаджували квіти. Також полагодили всі гнізда птахів і мурашники. Галявинка знову засяяла красою і була дуже вдячна усім за допомогу.

Для того щоб жоден злий Чарівник більше не зміг нашкодити природі, лісова Фея створила чарівні «Правила поведінки у природі» і надіслала їх в усі садочки, щоб дітки й дорослі змогли вивчити їх і не були схожими на злого Чарівника. А чарівними ці правила були тому, що якщо хтось порушував хоча б одне з них, то враз перетворювався на бджілку чи комашку і після цього більше не міг шкодити природі, а навпаки — приносив їй користь.

Вчинок Максимка

Людмила Бондар, вихователь

Жив собі хлопчик Максим, який любив їсти солодощі. Якось він вирішив піти до парку і відвідати своє улюблене місце — біля струмочка. Максим взяв із собою багато цукерок у кольорових обгортках, шоколадки, сік у пакетах й пішов знайомим маршрутом.

Прийшовши до струмка, хлопчик почав їсти цукерки, шоколадки, пити сік, а обгортки кидати у струмок. Вони пливли, як кораблики, а Максим спостерігав і радів цій забаві.

Аж раптом до хлопчика підпливла рибка:

— Добрий день, — привітався Максим.

А рибка відповіла сердито:

— Для когось він не дуже добрий, бо ти, Максиме, кидав обгортки із цукерок у струмок, у якому мій дім і плаває багато моїх малюків. А через твої папірці вони не можуть вільно пересуватися. Деякі мої малята ковтнули ці папірці, думаючи, що це щось смачне, і загинули.

Хлопчик злякався, що завдав такої шкоди природі. Він біг уздовж струмка й визбирував усе сміття, яке порозкидав, і навіть позбирав гілочки й листочки.

Коли Максим прибрав сміття, до нього почали підпливати рибки. Усі хором дякували йому за чистоту й затишний чистий струмочок, у якому їм приємно жити. Після цього хлопчик пішов додому. Відтоді він завжди прибирав за собою сміття.

Річкові жителі

Олена Нечипорук, вихователь

Був звичайний сонячний ранок. Легенький вітер здіймав маленькі хвилі на річці, сонце нагрівало воду, і всі річкові жителі піднімалися з глибин, щоб погрітися й погратися на поверхні.

Серед річкових жителів було троє друзів — рибки Роб, Олівер і Мія. Вони дружили змалечку, відколи вилупилися з ікринок, тож завжди разом грали в доганялки, хованки серед водоростей. Олівер любив доганяти, оскільки вважав себе найпрудкішою рибкою. Найулюбленішою їхньою розвагою було дражнити старого окуня Джека, який спав у своїй домівці. Він показувався лише для того, щоб побурчати на рибок, які метушилися біля нього.

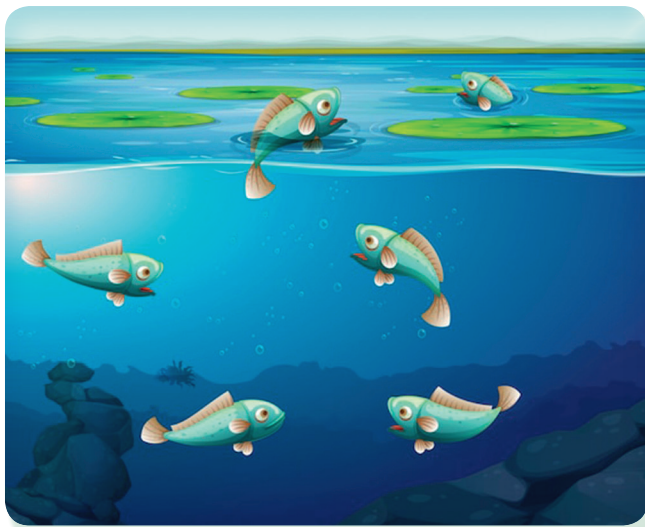
Одного разу Олівер доганяв Мію, яка швидко пливла між водоростями, вистрибуючи на поверхню води. Раптом вона зупинилася й голосно покликала Олівера та Роба:

— Погляньте, на поверхні води утворюється в'язка темна плівка.

Роб і Олівер посміялися з Мії та продовжили гратися.

Наступного дня друзі прокинулися від великої метушні. Вони випливли зі своїх домівок і побачили, що всі мешканці водойми,

навіть старий окунь Джек, покриті в'язкою плівкою. Водорості вмирали, а рибкам стало важко дихати. Усі покидали свої домівки й вирушали на пошуки чистої води й нового житла. Тоді друзі зрозуміли, що Мія говорила правду про те, що на поверхні річки щось відбувається.

Роб, Олівер і Мія були хоробрими. Їм дуже хотілося врятувати підводний світ від загибелі.

— Це ж наші домівки! Ми тут вирости, тут вся наша підводна родина, — вигукнула Мія.

— Треба не тікати, а розв'язувати цю проблему, — запропонував Олівер.

Друзі порадилися й вирішили знайти, звідки тече той бруд. Пливли вони довго, на своєму шляху зустрічали багато інших рибок, які були дуже змучені. Нарешті припливли до великої будівлі на березі річки. Це була фабрика з виготовлення побутової хімії.

Визирнувши на поверхню, друзі побачили отвір, з якого й текла та незрозуміла рідина.

— Що ж робити? — запитала Мія.

— Нам потрібна допомога старого Джека, бо він найстаріший житель нашої річки і вміє розмовляти з людьми, — придумав Роб.

— Олівере, ти найпрудкіший серед нас, тож пливи якнайшвидше до нього і повідом про біду!

Олівер, почувши ці слова, запишався собою і помчав до Джека. Старий окунь вислухав його, зібрав усіх жителів і наказав негайно вирушати за ним. Побачивши місце, яке нищить їхній світ, вони дуже злякалися. Та Джек пояснив їм, що вони мають зробити.

Рибки підпливли дуже близько до фабрики, піднялись на поверхню води й почали голосно плескатись, щоб люди їх почули. Побачивши людей, старий Джек звернувся до них і попросив припинити викидати відходи у воду й побудувати очисні споруди, тому що річкові жителі гинуть і зовсім скоро життя під водою зникне.

Люди почули прохання рибок, зрозуміли, що відходи з фабрики дуже шкодять усьому живому під водою і пообіцяли найближчим часом облаштувати очисні споруди. Мешканці водойми зраділи й попливли до своїх домівок.

Люди дотримали свого слова й перестали забруднювати річку. Невдовзі там знову почали розцвітати водорості, заметушилися рибки. Річкові жителі були дуже вдячні відважним друзям за порятунок.

Лісові рятівники

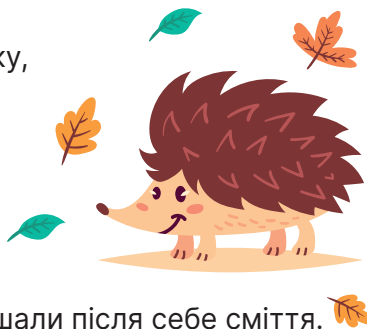
Аліна Голуб, практичний психолог

Жили собі в лісочку друзі-звірята: Їжачок, Зайчик і Білочка. Їм дуже подобалося проводити час разом. Звірята дружно гралися, веселилися.

Одного ранку, коли друзі прийшли на своє улюблене місце гратися, вони побачили на галявинці багато-багато сміття: паперу, поліетиленових пакетів, скляних пляшок, консервних банок...

Зайчик і Білочка дуже засмутилися й заплакали. Їжачок вирішив врятувати ліс, щоб поліпшити настрій своїм друзям. Папір і пакети він наколював на колючки і зносив на купку, консервні банки штовхав до смітника. Ця важка праця забирала в Їжачка багато сил і часу, тому йому з радістю стали допомагати Зайчик і Білочка.

Але до лісу знову приходили нечемні люди, тож Їжачок крутився у них під ногами і стежив, щоб вони не залишали після себе сміття.

Якось до лісу прийшла дівчинка. Вона з'їла цукерку, а обгортку кинула на чисту зелену галявинку. Їжачок згорнувся у клубочок і почав колоти дівчинку колючками, Зайчик і Білочка кидали в неї шишки та горішки. Вона схаменулася, підняла обгортку й поклала в кишеню. Так лісові рятівники провчили нечемну дівчинку.

Їжачок, Зайчик і Білочка продовжують очищати свій дім — ліс. Там повинно бути завжди чисто. Бережіть ліс!

Лісовичок

Вікторія Нестеренко, вихователь

Жив собі маленький хлопчик Артем. Він любляв дивитися мультки, грати в різні ігри на телефоні, а слухати батьків і вихователя в дитячому садочку дуже не любив.

Одного дня Артем разом з мамою і татом пішли на прогулянку до лісу. Поки батьки готували все для пікніка, хлопчик взяв свій телефон і почимчикував до пеньочка, який був неподалік. На стежині Артему трапився невеличкий мурашник. Щоб не обходити, він взяв і розтопав його. Діставши з кишені цукерку, Артем сів на пеньочок і почав грати в ігри на телефоні. Та скоро йому це набридло. Він запхнув у якусь нірку під пеньком обгортки від цукерок і вирішив прогулятися лісом.

Артем ішов стежкою і помітив кущ ліщини, а на самій його верхівці — горішки. Він захотів їх дістати, тож почав нахилити й обламувати гілки, але не помітив, як збив гніздечко пташки. Так і не діставши горішки, хлопчина пішов далі шукати собі розваг. Раптом на стежині просто перед ним з'явився дивний маленький дідусь. Він мав довгу сиву бороду, великий коричневий капелюх,

прикрашений різними горіхами й шишками, а вбраний був у довгий зелений плащ. У руках тримав довгу палицю.

— Добрий день, хлопчику! — мовив дідусь. — Це ти тут галасуєш і бешкетуєш? Тобі хіба не розповідали дорослі, як потрібно поводитися в лісі?

— Ха! Мені не потрібно щось розповідати, я й сам все знаю! А ти хто такий, щоб мене повчати і вказувати, як я маю себе поводити? — зухвало запитав Артем.

— Я — Лісовичок. Я охороняю ліс і піккуюся про його мешканців. А ти дуже нечемний хлопчик. Я дам тобі урок поваги та ввічливості!

Дідусь стукнув палицею об землю три рази, сказав якісь незрозумілі слова і зник. Артем навіть не встиг зрозуміти, що сталося, як опинився в темному великому лісі. Хлопчик почав кликати батьків, але йому ніхто не відповідав. Тоді він поліз поміж дерев, намагаючись знайти ту галявину, де лишилися його тато й мама. Раптом він побачив величезних мурах і був вражений, бо раніше таких гігантських комах не бачив. Але потім його охопив страх. Хлопчик почав бігти, на його очі наvertsалися сльози. У розпачі Артем не помітив, як добіг до велетенського дерева. Він сів на землю й гірко заплакав, бо не розумів, що з ним сталося, куди він потрапив і що йому робити далі. Аж ось між дерев почувся тріск — до хлопчика хтось наближався. Артем перелякано завмер і міцно зажмури́в очі. Так він просидів, схиливши голову, хвилин п'ять, а тоді відчув, що перед ним хтось стоїть.

— Не бійся! Я хочу тобі допомогти! — почув Артем людську мову.
— Розплющ очі, не такий я вже й страшний! Може, ти мене знаєш?

Хлопчик повільно розплющив очі. Перед ним стояла величезна зелена комаха. Вона й правда була йому знайома. У садочку вихователь Софія Петрівна якось розповідала саме про цю комаху, яка дивилася зараз просто на нього. Якби ж він слухав тоді, то знав би, хто це. Але на таких заняттях Артем займався зовсім іншим: то смикав за волосся Дарину, то штовхав зі стільця Назара.

— Мене називають Коником! Я живу тут, у лісі. А як звати тебе? — запитала комаха.

— Ме-не... звати Артемом, — боязко відповів хлопчик. — Ти справді можеш мені допомогти? Можливо, ти знаєш, що зі мною трапилося і як я сюди потрапив?

— Ти залишився там, де й був, до зустрічі з Лісовичком, — сказав Коник. — Але за те, що ти бешкетував у лісі, він наклав на тебе чари, і ти зменшився до розмірів комахи. Зараз ти сидиш не під гігантським деревом, а під стеблом конвалії.

Артем був шокований.

— Я тобі звичайно допоможу, — продовжив Коник, — але спочатку я повинен тобі дещо показати. Сідай на мене й міцно тримайся.

Хлопчик заліз на Коника, не встиг за щось і схопитися, як той почав високо підстрибувати. Артем їхав ніби на справжньому коні. За мить вони опинилися перед велетенською купою землі, біля якої метушилися мурахи.

— Тут був мурашник, у якому жила велика сім'я мурах, — розповідав Коник, — але один хлопчик зруйнував його і тепер мурахам немає де жити.

Артем згадав, як він біля пеньочка ногою розбив мурашник. Він здогадався, що це про нього каже Коник, і йому стало дуже ніяково. Артем опустив очі, йому нічого було сказати. А Коник продовжив:

— Бачу, ти зрозумів, про кого я говорю. Тримайся міцніше, мушу показати тобі ще дещо.

Тієї ж миті вони опинилися перед великою норою, до якої намагалася потрапити мишка.

— Ця мишка не може потрапити до своєї домівки, де на неї чекають дітки, — мовив Коник. — Усе тому, що ти захвав у прохід до нірки обгортки від цукерок.

Артему стало соромно, він опустив голову.

— Тримайся, відвезу тебе ще в одне місце, — сказав Коник.

Цього разу вони опинилися перед величезним кущем ліщини, біля якого на землі лежало гніздечко з маленькими яєчками, а над ним літала пташка.

— Це гніздечко впало, коли ти нахилив і ламав гілки, намагаючись дістати горішки. Із цих яєчок ось-ось мають вилупитися пташенята, а над ними літає їхня мама-пташка, — розповів Коник.

Артему було так сумно й соромно! Він і не здогадувався, що своєю поведінкою може завдати стільки шкоди та біди природі.

— Я... я... хочу попросити вибачення... Мені дуже шкода. Як я можу виправити, те що накоїв? — тихо спитав Артем.

Аж тут перед хлопчиком і Коником з'явився Лісовичок і сказав:

— Я радий, що ти усвідомив свої помилки. Для цього я і зменшив тебе, щоб ти зрозумів, які безпомічні комахи, тварини, пташки перед людиною.

— Тепер я буду чемно поводитися і в лісі, і в садочку, нікого не ображатиму, слухатиму батьків, — пообіцяв Артем.

— Добре, я зніму з тебе чари, але потрібно виправити те, що ти накоїв!

Лісовичок три рази стукнув палицею об землю і знову промовив незрозумілі слова. Враз хлопчик опинився на галявині біля пеньочка і знову став таким, як і був. Він швиденько вийняв обгортки з нірки, потім побіг до куща ліщини, підняв обережно гніздечко й повернув його на верхні гілочки. Лишилося допомогти мурахам. Але як? Коли Артем підійшов до зруйнованого мурашника, то побачив, що мурахи самі почали відновлювати своє житло. І він придумав, як їм допомогти. Хлопчик покликав тата, і вони разом обгородили гілочками мурашник, щоб більше ніхто не міг зруйнувати його.

Після зустрічі з Коником і Лісовичком Артем став чемним і вихованим хлопчиком, а про пригоду в лісі він розповідав своїм друзям.

Ліс і Юрчик

Руслана Ковальчук, вихователь

На окраїні невеличкого села жив Юрчик з родиною. Хлопчик дуже любив грати у футбол з друзями, а коли їм гратися набридало, вони бешкетували. Але найбільше дітям подобалося влаштовувати пікніки в лісі, що неподалік від села.

У лісі дивовижна природа: вітерець роздухує свіже й чисте повітря, зелена шовкова травичка ніби запрошує на неї присісти, пташки співають, росте багато смачних ягід, горішків і грибочків. Тут можна зустріти наполоханого їжачка, який збирає сухі гілочки, турботливу руду білочку, яка вже наносила грибочків на всю зиму, і лякливого зайчика, а точніше лише його куций хвостик. У лісі тиша і спокій, тільки й чути шурхіт його мешканців, яким тут добре живеться.

І ось одного разу цей неймовірний спокій порушив Юрчик із друзями. Вони на одній з лісових галявин влаштували пікнік. Що тільки не виробляли: галасували, гойдалися на гілках дерев, розкидали по галявині залишки їжі, фантики, пляшки.

За цим з-за куща спостерігала Білочка. Вона була дуже налякана побаченим. Хлопці, досхоуч повеселившись, зібралися йти додому. І тут Білочка наважилася їм сказати:

— Стривайте, хлопці! Ви чому не прибрали все своє сміття після пікніка?

— А навіщо нам це робити? — запитав Юрчик.

— Бо так забруднюєте навколишнє середовище, — пояснила Білочка.

Але Юрчик з товаришами тільки посміялися з цього й пішли додому. Білочка засмутилася, зібрала своїх лісових друзів, щоб порадитися, що робити із цим сміттям. І тут звірята відчули подих Вітереця. Білочці відразу спала на думку хороша ідея — провчити розбишак. Вона звернулася з проханням до Вітереця.

— Любий Вітерецю, допоможи нам провчити нечемних хлопців, які залишили стільки сміття в лісі, — промовила Білочка.

— Як саме я можу вам допомогти? — запитав Вітерець.

— Віднести, будь ласка, усе це сміття тим, хто його тут залишив, — попросила Білочка.

Вітерець вмить здійнявся і поніс весь непотріб на подвір'я, де жив Юрчик.

Як же здивувалися Юрчик з товаришами, коли побачили біля будинку все те сміття, яке вони викинули в лісі. Хлопці згадали слова Білочки і все зрозуміли. Вони зібрали все, а потім пішли до лісу, щоб вибачитися перед лісовими мешканцями. Вони пообіцяли більше ніколи не шкодити лісу. І обіцянки дотримувалися.

Пригоди краплинок

Руслана Ковальчук, вихователь

Одного ранку на галявині випала роса. Краплинки води веселилися, виблискували під промінчиками сонця. Але коли воно пригріло, краплинки вмить піднялися в небо й утворилася велика біла хмаринка.

Невдовзі із цієї хмарки пішов рясний дощик. Краплинки були дуже задоволені. Падаючи на землю, вони перетворювалися на калюжі й струмочки. Вони тішилися від того, що приносять користь землі. Потім краплинки потрапили до підземного озера, але там було темно й сумно. Їм хотілося щось робити, а не сидіти на місці.

Раптом невідома сила потягнула їх вгору, і вони опинилися у володіннях Водоканалу, повелителя всієї води. Його володіння — це великі підземні лабіринти труб. По них водичка завжди поспішає до будинків і квартир, щоб задовольнити потреби людей. Але не завжди всі краплинки потрапляли до місця призначення. Іноді труби може прорвати, тоді вода потрапляє назад під землю.

Та нашим краплинкам-подружкам пощастило: по трубах вони потрапили прямісінько до багатопверхового будинку. Одні краплинки опинилися у квартирі, де мешкала Софійка з мамою і татом. А інші потрапили у квартиру до хлопчика Андрійка.

У Софійчиній сім'ї всі були небережливі, забували закривати крани. Зараз один із них взагалі був поламаний, водичка постійно крапала з нього. Тож крапельки одразу потрапили

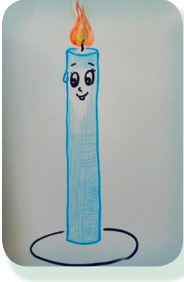

назад у підземелля — у стічні води. Від цього їм було дуже сумно, адже вони подолали такий великий і складний шлях і не принесли користі сім'ї Софійки... Водоканал розлютився, що стільки було праці й зусиль, щоб краплинки потрапили до мешканців, а ті не цінували цього...

Натомість у сім'ї Андрійка всі були ощадливі й дбали, щоб вдома завжди була водичка. Вони ніколи марно не витрачали її і завжди стежили за справністю кранів. У них була сімейна традиція — вечірні чаювання, на яких ділилися подіями, що сталися з ними за день. І саме наші краплинки стали ароматним чаєм, який Андрійко з мамою і татом пили цього вечора. Краплинки раділи й пишалися тим, що стали в пригоді. І Водоканал був задоволений, що жодну краплинку води в цій сім'ї не змарнували.

Пригоди свічок

Вікторія Майор, вихователь

Маленька Біла Свічка стояла на столі. Вона була ніжна, тендітна й тоненька, але це тільки на перший погляд. Свічка поводитися як королева, поглядаючи на інші свічки зверхньо та гордовито.

— Я так і знала, що мене першу візьмуть, бо я не така, як інші свічки. Я тоненька, біленька, але даю багато світла. Моє полум'я сяє яскравіше, ніж в інших свічок. У кімнаті я створюю атмосферу затишку та комфорту.

А діти взагалі в захваті від мене. Вони роблять тіньовий театр на стіні, показуючи пальчиками рук то зайчика, то собачку, то вовка. Дітки сміються, радіють, бо їм весело, а це означає, що і я весела.

Біла Свічка поглянула праворуч і зверхньо подивилася на велику Бузкову Свічку в скляній банці. Та дружньо підморгнула Білій Свічці і сказала:

— Як добре, що ти таки приєдналася до нас і даєш свій вогник людям.

Бузкова Свічка ще хотіла щось сказати, але Біла перебила її:

— Я не приєдналась. Взагалі-то я сама по собі. Я просто гарна, мій вогонь яскравіший за ваш, тому мене запалили.

Хмикнувши, вона відвернулася від Бузкової Свічки і побачила іншу свічку — Зелена, в порцеляновому підсвічнику. Зелена Свічка усміхнулася і промовила:

— Ой, яка я рада, сестричко, що твоє світло, яке освітлює всю кімнату, теж потрібне!

— Яка я тобі сестричка? — чмихнула Біла Свічка.

— Я гарна, ніжна, тендітна, струнка. Ми що з тобою схожі? Я найкраща з вас, тому мене взяли. І світло моє яскравіше за ваше, і людям я подобаюся більше.

Бузкова й Зелена Свічки з подивом і нерозумінням дивилися на зухвалу Білу Свічку, яка вела свою розмову далі:

— Мене взяли, бо я найкраща серед вас. Ось ти, Бузкова Свічко, куди годишся? Ти сидиш у своїй скляній банці, а яка від тебе користь? І світло твоє неяскраве, бо воно заховане за скло. А ти, Зелена Свічко, взагалі вже й на свічку не схожа — потекла на свою порцелянову підставку...

Біла Свічка чмихнула, відвернулася від них, стала знову прямо, гордовито, освітлюючи кімнату. Видно, що Зеленій Свічці і Бузковій Свічці була ця розмова неприємна, тож вони замовкли.

Минуло трохи часу й Біла Свічка відчула, що тане. Спочатку вона подумала, що їй це здалося, але згодом зрозуміла, що справді тане, бо гніту, що був всередині неї, залишилося зовсім мало. Тоді Біла Свічка почала репетувати:

— Допоможі-і-і-ть! Я тану! Я можу загинути! Що мені робити?

Бузкова Свічка по-доброму усміхнулася і сказала:

— Ні, ти не танеш. Це тільки початок твого життя...

Зелена Свічка весело підморгнула і промовила:

— Твоя подорож і перетворення тільки починається. Ми на тебе чекали.

Бузкова Свічка додала:

— Не журися. Ось що з нами буде: люди нас розтоплять, тоді віск з'єднають разом, а потім, коли він ще буде гарячий, розіллють його в бляшанки з-під консервів, зроблять спеціальний гніт. З інтер'єрних свічок ми перетворимося на окопні свічки для наших Воїнів-Захисників. Нас повезуть у бліндажі, окопи, землянки, і там ми будемо світити нашим Воїнам. Це буде наш внесок у Перемогу.

Біла Свічка заплакала, навіть її вогник почав тремтіти. Вона встигла промовити тільки «Пробачте...», бо вже догоріла. Остання її думка була такою: «Так добре, що я буду разом зі своїми сестричками там, де ми дуже потрібні. Бо тільки разом ми можемо дати більше світла. Бо тільки разом ми переможемо!».

Дві пляшки

Вікторія Майор, вихователь

Ніч... У квартирі тихо-тихо. Тільки з кухні долинала якась дивна розмова. Хто це міг говорити? Я піднялася, навшпиньках з кімнати пройшла на кухню. Як я здивувалася, коли побачила, що це розмовляли дві пляшки: з йогурту та з води.

— Ой, як сумно стояти й чекати, що мене завтра викинуть на смітник. А до цього я була потрібна... — промовила Пляшка з йогурту і тяжко зітхнула.

— Я чула, що нас можна не викидати, а знову використовувати, — відповіла Пляшка з води, яка була оптимістично налаштована.

— Як це? Якби я була новенька, як колись, з новою яскравою етикеткою, не пошкрябана, то я б пригодилася, — тремтячим голосом знову запитала Пляшка з йогурту.

— Послухай, — сказала Пляшка з води, — сьогодні вранці нас помили й поставили сохнути. Якщо б хотіли викинути, то зробили б це негайно, а так я почула, що господиня сказала своєму сину, щоб він нас викинув в окремий сміттєвий контейнер для пластику. Тоді нас відправлять на вторинну

переробку. Оскільки пластик не розкладається, то краще нами користуватися й надалі.

— Це означає, що ми особливі? Ура! Нас перероблять і ми ще будемо потрібні, — зраділа Пляшка з йогурту.

Пляшки поглянули одна на одну, і кожна про себе подумала: «Я — особлива й потрібна!».

Подорож одного зошита

Наталія Веретеннікова, учитель-логопед

На одній з полиць магазину канцелярських товарів лежав стос зошитів. Час від часу вони перемовлялися між собою:

— Так багато людей у магазині. Хоч би хтось нас забрав.

— Так. Чому нас не забирають?

Один із зошитів трохи посунувся, щоб його стало краще видно. Він хотів якнайшвидше вибратися з цього магазину, щоб кудись помандрувати. І ось до полиці підійшла дівчинка й одразу взяла його. Зошит був щасливий! Нарешті він знадобиться, не буде лежати без діла.

Зошит потрапив у кімнату Катрусі — так звали дівчинку, яка його забрала. На столі було багато різних речей: книги, олівці, фломастери, блокноти, альбом і ще декілька зошитів. Вони лежали в окремому місці. Катруся на них вже не звертала уваги, а от за новенького «взялася».

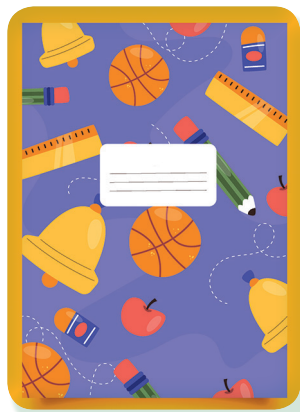
Дівчинка приділяла зошиту багато уваги, і він цьому радів. Катруся писала в ньому віршики, записувала розв'язки задач. І так минали дні... Інші мешканці великого письмового столу заздрили зошиту, адже про них дівчинка трішки забула.

Швидко плинув час. У зошита вже не стало чистих сторінок — усі Катруся списала. Записавши завдання на останній сторінці, вона закрила його й вийшла з кімнати. Зошитові стало сумно і трохи лячно. Що буде далі?

Через деякий час Катруся взяла зошита, поклала до стосика таких, як він, — вже списаних. Вони стали перешіптуватися:

— Що з нами буде далі?

— Нас сплять?

— Нас викинуть на смітник?

Катруся зібрала всі свої використані зошити зі столу та поклала в рюкзак.

— Ну, все... Ми пропали... — перемовлялися зошити.

Минула година, минула друга. Рюкзак нарешті відкрився. Зошит побачив кімнату, де було багато паперу: і трохи пошарпані книги, і старі газети, і навіть величезна коробка з холодильника. Зошит заспокоївся: «Я серед своїх».

Це був «Пункт прийому вторинної сировини», де приймали папір на переробку. Катруся завжди приносила сюди використаний папір. Так вона зберігала життя якомусь деревцю. Зошит був радий, що через деякий час буде знову новим й служитиме ще одній дівчинці чи хлопчику. Його подорож триватиме!

Святкова історія

Наталія Веретеннікова, учитель-логопед

У Мишка увесь день був піднесений настрій. Сьогодні настане той чарівний вечір, якого він так довго чекав — до нього прийде святий Миколай. Хлопчик готувався ретельно: з батьками прикрашав ялинку, розвішував гірлянди на неї і на вікно, навіть на вулиці над дверима повісив невеличку. Не забув Мишко написати листа святому Миколаю про своє найзаповітніше бажання.

Час потихеньку спливав, мама накривала святковий стіл, тато трохи допомагав, але час від часу телефонував до своїх рідних, знайомих, щоб привітати. А Мишко вже не міг дочекатися тієї миті, коли, прокинувшись рано-вранці, побачить свій подарунок від святого Миколая під подушкою.

Раптом хлопчик подумав, що святий Миколай не знайде його будинку в зимовій темряві. Тож вирішив увімкнути світло в кожній кімнаті й ту гірлянду, що висіла над вхідними дверима. «Тепер святий Миколай мого будинку не оминє!» — зрадів він. Ще б пак: будинок сяяв, немов сонечко. Хлопчик був задоволений.

Мама дуже здивувалася, чому ввімкнене світло по всьому дому. Мишко поділився з нею тривожними думками про те, що їхній темний будинок святий Миколай може не побачити, тому він увімкнув всюди світло. Мама заспокоїла його, пояснила, що святий Миколай приходиться вночі, коли в будинку темно і всі сплять. Він спостерігає за кожною дитиною, записує, які добрі справи вона зробила, зокрема щоб зберегти нашу природу, нашу планету. Тож, мабуть, святий Миколай засмутиться, побачивши світло у всіх кімнатах без потреби.

Мишко зрозумів і швиденько вимкнув зайве світло, залишивши тільки маленьку гірлянду над вхідними дверима, щоб святий Миколай обов'язково зайшов до його будинку. Тепер хлопчик став спокійно чекати дива в цю святкову ніч.

Незвичайна іграшка

Олена Нечипорук, вихователь

Одного теплого осіннього ранку Марійка з татом прогулювалась містом, милуючись його красою. Тато розповідав різні цікаві історії та пригоди, які були в його дитинстві. Коли вони проходили через сквер, у кінці доріжки дівчинка побачила дуже цікаву будівлю і мерщій побігла до неї, щоб роздивитись. Вона була не така, як всі інші, а кольорова, з намальованими персонажами. Це була Фабрика іграшок.

Тато наздогнав Марійку, і вони вирішили зайти й подивитися, як виготовляють іграшки. На цій фабриці щодня з'являлися на світ різні іграшки: зі штучного хутра й тканини — кумедні м'які цуценята, кошенята, ведмедики, з пластику — ляльки, літаки, роботи, з дерева — кубики, іграшкові меблі, з металу — машинки.

Дівчинка захоплено спостерігала за створенням іграшок і навіть допомагала майстру в роботі. Після чудової екскурсії вона подякувала всім майстрам і продовжила свою прогулянку з татом. Виходячи з фабрики, Марійка побачила смітник, у якому було багато залишків різного матеріалу для іграшок — металу, пластику, обрізків тканин. Вона засмучено бурмотала:

— Ці матеріали, напевно, дуже дорогі. Шкода, що їх викидають. Це дуже неощадливо. Невже вони вже зовсім не потрібні? Може, їх ще можна десь використати?

Марійчин тато задумався, а потім сказав:

— А й справді! Спробуймо змайструвати для тебе ляльку із цих матеріалів. Вона нагадуватиме тобі про сьогоднішню чудову подорож.

Дівчинка дуже зраділа. Вони взяли необхідні їм матеріали і пішли додому. Вдома розклали все на стіл, взяли потрібні для роботи інструменти й почали майструвати іграшку.

Лялька вийшла трохи дивна, але симпатична. Дівчинка назвала її

Економчиком. Вона увесь день гралась з ним і вигадувала різні історії. Лежачи спати, Марійка посадила Економчика на столі поруч з ліжком. Рівно опівночі місячний промінчик зазирнув до кімнати, торкнувся ляльки — і в цю мить Економчик ожив. Він заворушив ручками, ніжкам, зістрибнув зі столу на ліжко і прошепотів Марійці на вушко:

— Дякую тобі, що подарувала мені життя. Тепер мені потрібно помандрувати світом, щоб навчити людей робити добро і бути ощадливими. Я розповідатиму їм свою історію, навчатиму працювати за правилами економіки і не витратити ресурси марно. І тоді на світ з'явиться ще більше красивих і цікавих іграшок. А після своєї подорожі я обов'язково повернуся до тебе. Чекай мене!

Біда навчить

Тетяна Брюяк, вихователь

На галявині в березовому лісі стояла хатинка. Там жили звірята: Вовчик, Лисичка та Їжачок. Щоранку вони гралися, стрибали, бігали, грілися на сонечку. Але ніхто з них не готувався до зими.

Настала зима — усе навкруги замело снігом, тріскотів мороз. У хатинці стало дуже холодно. Віконце було розбите (у нього влетів їхній м'яч), а двері ледь закривалися, бо Лисичка любила гойдатися на них, от завіси й зламалися. Ніхто із звірят уже не хотів гратися.

Недалеко в дуплі берези жила Мудра Сова. Вона спостерігала за звірятами й сама до себе говорила: «Біда навчить... Біда навчить...». От біда й навчила. Схаменулися звірята, взялися все ремонтувати, щоб у хатинці стало тепло й затишно. Вони зрозуміли, що тепло потрібно зберігати, а головне — про це треба дбати заздалегідь.

Твори добро

Тетяна Данко, вихователь

В одному чудовому місті жила принцеса, яку звали Славія. Вона була дуже красива й розумна, робила лише добрі вчинки: допомагала жителям міста, саджала багато дерев і квітів. Дівчина була завжди охайною та привітною. Принцеса всім дуже подобалася. Вона збирала біля себе діток, навчала їх творити добро й жити в мирі та злагоді.

Неподалік від принцеси жив злий і нахабний троль на ймення Путозлоб. Він був потворний і капосний, робив тільки погані вчинки. За це його ніхто не любив. Він дуже заздрив принцесі, яка так подобалася жителям міста. Не довго думаючи, Путозлоб вирішив підкорити їх і змусити полюбити його.

— Ну що, принцесо, влаштуємо змагання? Побачимо, хто переможе. До кого підходитимуть люди, той і виграв.

Ось і настав день змагань. Путозлоб почав робити всім різні капості. Він думав, що люди боятимуться його, тому поважатимуть і будуть біля нього. Але люди об'єдналися, згуртувалися і відповідали йому тільки любов'ю та добром на всі його лиходіяння. Це ще більше розлютило Путозлоба. Він топтав квіти, вирубував дерева, знищував будинки та ображав діток.

Але жителі міста були навчені відповідати на зло добром. Тож коли троль нищив квіти, вони саджали їх ще більше. Коли він рубав дерева, вони саджали ще більше гарних дерев, доглядали за ними й оберігали. На деревах виростали смачні та корисні плоди, і люди пригощали ними Путозлоба. Так потихеньку кудись поділась його злість, недобророзичливість, а разом з ними й сила. Жителі чудового міста зрозуміли, що тільки добрі справи врятовують життя на землі, тому потрібно творити добро. Воно навіть злих тролів може знешкодити. Відтоді радісно зажили всі жителі міста і всіх навкруги добра навчали.

Пригоди пінгвінчика Джо

Людмила Руденко, вихователь

В одному королівстві на півночі Антарктиди жив пінгвінчик Джо. Він мав братика Клауса й сестричку Емі. Вони були зовсім не дружні, бо Джо був невихованим пінгвінчиком і не хотів нікому допомагати. Усі в королівстві з нього насміхалися через це. Він не мав друзів, тому завжди грався сам. Йому це набридло, і він вирішив піти за межі колівства.

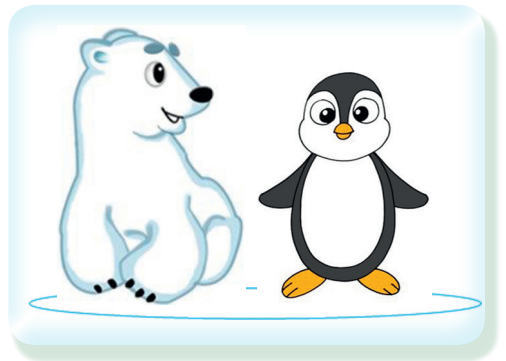
Одного ранку, коли сонечко ще ховалося за горизонтом, Джо тихенько вийшов із дому, щоб ніхто не почув. Він ішов довго й нарешті дійшов до воріт, з яких був вихід із королівства. Пінгвінчику було дуже страшно, бо ж він не знав, що його очікує за ними. Джо довго стояв, поки наважився відкрити ворота. Коли це зробив, то від подиву ахнув і сказав:

— Які неймовірні простори! Я навіть не думав, що тут така краса!

Пінгвінчик вийшов за ворота й пішов навмання. Аж тут перед собою він побачив велике озеро, вкрите кригою. Джо присів біля нього трошки відпочити, але тут почув якісь звуки. Він здивувався. Хто це може кричати? Коли він придивився, побачив ополонку, в якій бовталася біле ведмежа, яке ще не навчилося добре плавати. Воно просило про допомогу.

Пінгвінчик Джо не розгубився, знайшов велику крижину й допоміг ведмежаті вилізти з ополонки. На radoщах воно попросило пінгвінчика Джо бути його другом. Як же він зрадів! У королівстві він не мав друзів, тому що вередував і не хотів нікому допомагати.

Джо вирішив запросити біле вежмежа до себе додому, на гостини. Він познайомив свого нового друга з Клаусом та Емі. Вони подружилися, стали разом гратися, допомагати одне одному. Джо зрозумів, що саме допомога й підтримка зробила їх справжніми друзями.

Повернення шпачка Барвінка

Ірина Чабанюк, вихователь

Жив собі шпачок і звали його Барвінком. З'явився він на світ одного весняного дня в затишному будиночку на високому клені. Маля було дуже непосидюче, все на світі йому було цікаво. Шпачок дуже любив високо літати над деревами, будинками й весело співати.

Ось вже й літечко пройшло, Барвінок став зовсім дорослим і міцним птахом. Настав час зграї вилітати у вирій. Це була його перша велика подорож. Барвінок хвилювався і завжди тримався біля інших птахів.

Перезимувавши в теплих краях, Барвінок і його родичі зібралися летіти додому. Але коли вони повернулись, то не впізнали свою рідну домівку. Кудись подівся їхній затишний будиночок, клена не стало... Залишився від нього лише пеньочок... Зажурився наш шпачок, склав свої крильця й заплакав.

Тут до нього прилетів м'яч, а за ним прибіг хлопчик. Він побачив шпачка, взяв м'яч і питає:

— Гей, пташко, чого зажурилася?

— А як же мені не журитися, я прилетів зі своїми родичами з далеких країв додому, а дерева і нашого будиночка, що був на ньому, немає...

— Я тобі допоможу! Як тебе звати? — веселим голосом запитав хлопчик.

— Я — шпачок Барвінок.

— А я — Іванко. Чекай мене тут, я миттю! — вигукнув хлопчик і швидко кудись побіг.

Іванко прибіг у батьковий гараж і розповів йому про цікаву знахідку. Попросив допомогти пташкам, що опинилися в біді. Вони взяли дощечки, інструменти й завзято почали працювати. До вечора вони змайстрували нову, гарну й простору шпаківню й причепили її на сусідньому дереві. А недалеко від пеньочка посадили молоде деревце. Побачивши це, шпачок весело злетів і заспівав:

— Дякую тобі, Іванку! Тепер нам буде де жити!

Іванко й надалі допомагав птахам: приносив їжу та підливав свіженької водички. А в Барвінка невдовзі з'явилася власна сім'я з маленькими шпаченятами. Вони радували Іванка й увесь двір гарним співом.

Михайликова пригода

Тетяна Бруяк, вихователь

Одного осіннього дня, коли сонечко тепло гріло і всі дітки гралися на майданчику, Михайлик вирішив поганяти з товаришами у м'яча. Але гра хлопчиків швидко перетворилася на кидання камінців у пташок на дереві. Бешкетники раділи, коли вдавалося влучити в котрусь із них.

Михайлик теж взявся за камінця, та тільки зібрався кидати, до нього заговорив голуб, який сидів на гілці яблуні. Птах промовив:

— Допоможи, Михайлику!
Тільки ти можеш зарадити
нашій біді.

Голуб розповів Михайликові, що хлопчики заподіюють шкоди птахам у дворі, не знаючи, яку користь природі вони приносять. Після цього змахнув крилом — і Михайлик враз перетворився на голуба. І тут він побачив, як до яблуні підлетіла зграйка голубів.

Вони почали швидко клювати гусінь, якої було дуже багато, щоб врятувати листя на дереві. Михайлик приєднався до них.

Через деякий час птахи почули крики та свист дітей. Кілька хлопчиків підбігли до дерева й стали знову кидати каміння по пташках. Вони голосно сміялися, коли влучали. Серед дітей Михайлик впізнав своїх товаришів. Він хотів зупинити їх, крикнути, але в нього нічого не вийшло — чувся тільки свист. А діти й далі сміялися.

Та раптом Михайликові, який досі був пташкою, стало дуже боляче. Хтось із бешкетників вціпив камінцем йому в крило. Від болю й образи він заплющив очі. Гілочка яблуні, на якій він сидів, загойдалася, і він впав на землю.

Від сильного удару Михайлик знову перетворився на хлопчика. Він тримався за забиту руку й гірко плакав. Друзі не могли зрозуміти, що сталося. Тоді Михайлик розповів їм про свою пригоду і про те, що птахи приносять природі й людям велику користь: їдять шкідників — комах і гусінь — на деревах і кущах.

Хлопчики зрозуміли, що вчиняли погано, і їм стало дуже соромно за це. Михайлик з друзями пообіцяли один одному не ображати пернатих друзів та оберігати їх.

Діти та Зайчик Степанчик

Вікторія Майор, вихователь

Багато цікавих історій трапляється в нашому житті, але та, яку я зараз розкажу, — найдивовижніша.

У місті Буча, де багато парків, скверів і ліс, є дитячий садочок. Одного разу навесні вихователька, як завжди, вийшла з дітками на прогулянку. Люди тоді вже почали працювати на городах — садити, сіяти, поливати. Неподалік від паркана дитсадка діти помітили Зайчика. Він метушився, грів лапками землю, щось туди клав і потім загортав. Дітки тихенько підійшли до парканчика і спостерігали за ним.

Після того майже щодня діти бачили Зайчика. Вони йому навіть дали ім'я — Степанчик.

Степанчик був особливий. Здавалося, що він розумів людей. Свій невеличкий городик зайчик Степанчик розташував поряд із дитсадком. Невдовзі там проросла зелень, морква та капуста. Сонечко почало припікати, тому розсаду треба було поливати щодня, щоб вона не засохла. Зайчик Степанчик своїми маленькими лапками носив воду з колодязя і поливав її.

Одного дня, коли вихователька з дітками гуляла на майданчику, Степанчик підбіг до їхнього парканчика, став на задні лапки і почав щось просити, показуючи на город.

Вони підійшли ближче, а Зайчик заговорив до них людським голосом:

— Добрий день! Діти, мені дуже приємно бути поруч з вами. Я бачу, які ви дружні, сміливі, швидкі, веселі. Хочу попросити вашої допомоги. Я посадив ранньою весною невеличкий городик, щоб восени зібрати врожай

і взимку ласувати смачними й корисними овочами, але в мене почала зникати вода, мені нема чим поливати грядки. Якщо загине мій врожай, з ним можу загинути і я, бо мені нічого буде їсти.

Діти з подивом і запитанням в очах дивилися на Зайчика. І тут мовчання перервала дівчинка, яка з цікавістю запитала:

— Степанчику, як ми можемо тобі допомогти? Підкажи нам.

Степанчик зітхнув і, підійшовши до лійки з водою, сказав:

— Я бачив, як ви обливалися водою, розбрискували її, а після того як погралися, не закрутили кран, і вода текла даремно. А в цей час моя розсада так потребувала води, але на неї не вистачало. Бережіть воду, бо без неї може загинути все живе на планеті.

Дівчинка першою підійшла до лійки з водою, взяла її і сказала:

— Степанчику, будь ласка, проведи нас до твоєї грядки. Ми хочемо полити твою розсаду.

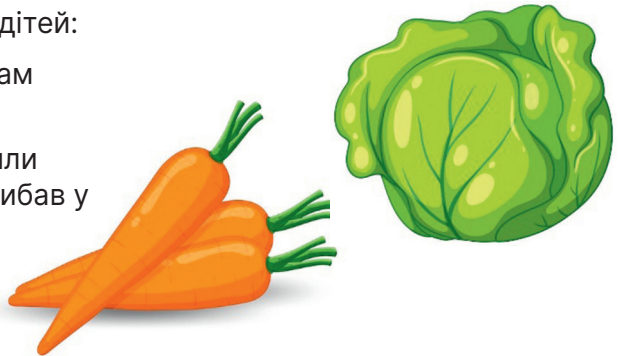
Діти взяли кожен свою лійку й пішли за Степанчиком.

Восени, коли діти вийшли на прогулянку, вони побачили на столику, що був на їхньому майданчику, достиглі овочі — моркву та капусту.

Вихователька запитала дітей:

— Цікаво, хто б це міг нам принести?

Усі озирнулися й побачили Степанчика, який пострибав у сторону свого города.

Добрі справи

Оксана Козир, вихователь

В одному місті жив добрий, але самотній дідусь. Щовечора, коли на небі з'являлися зірочки, а у вікнах будинків — світло, дідусь прогулювався вулицями. Він повільно йшов уздовж будинків, спираючись на свій ціпок. Ніхто з перехожих не звертав на нього уваги, адже вони поспішали до своїх домівок після роботи.

А дідусь не просто гуляв. Оскільки він мав добре серце, то намагався відчувати, в якому будинку живе той, кому зараз погано, кому потрібна допомога. Він жив на світі дуже давно і за багато років навчився слухати своїм серцем.

Якось він відчув, що за вікном одного з будинків плаче маленька дівчинка. На вулиці незнайомі діти відібрали її улюблену ляльку. Дівчинка засмутилася й не хотіла більше гратися жодною іграшкою. Дідусь захотів знайти їй нових друзів, але щоб купити іграшки, потрібні були кошти, а їх не було.

Дідусь постукав у їхні двері, щоб познайомитися з дівчинкою та її мамою і хоча б розрадити їх. Вони запропонували йому чай і цілий вечір слухали казки, які він розповідав.

На другий день дідусь знову завітав до своїх нових знайомих і запропонував їм створити іграшки власноруч з матеріалів, які вже були в користуванні. Так вони проведуть час разом і спробують виготовити особливі іграшки.

Дівчинка дуже зацікавилася таким заняттям, а мама у всьому їй допомагала. Робота закипіла! Дідусь малював на тканині деталі майбутньої ляльки, мама вирізала та зшивала їх — і на світ з'явилися невеличкі, але дуже красиві ляльки. Дівчинка прикрашала їх намистинами й гудзиками. Потім вона принесла їх у садочок і подарувала дітям. Вони гралися ляльками разом та отримували багато задоволення.

Одного разу до садочка прийшла нова дівчинка. Їй і її мамі дуже сподобалися саморобні ляльки. Мама, яка працювала у крамниці, запропонувала розмістити декілька ляльок на вітрині, можливо, їх хтось купив би. Так і зробили. Через кілька днів усі ляльки розкупили. Люди приходили і просили ще!

Так у мамі дівчинки, у якої колись відібрали улюблену ляльку, з'явилася робота. Добрий дідусь продовжував їм допомагати. Усім було весело, затишно й комфортно працювати, проводити час разом. Так і стали вони в дружбі жити й добра всіх навчати.

Пригода Кабанчика

Алла Білан, музичний керівник

У далекому зеленому лісі жили Лісовичок і його друзі — звірята й птахи. Жили вони дружно, допомагали одне одному. Якщо хтось захворів, Лісовичок усіх лікував, напував цілющим чаєм.

Для цього чаю Лісовичок щодня на світанку приносив чисту джерельну водичку зі струмка, який біг через лісок. А звірі допомагали йому збирати лікарські рослини. Усі знали, що робити це потрібно зранку, коли висохне роса. Але трави вони берегли, рвали рівно стільки, скільки використовував Лісовичок для чаю.

Лисичка збирала першоцвіт, яким Лісовичок лікував головний біль і кашель, а їжачок збирав подорожник — для лікування ран. Подружки Синички рвали ягідки калини, з яких Лісовичок готував відвар від болю в горлі. Зайчик шукав запашну м'яту від болю в животику. А Вовчик із Ведмедиком збирали нагідки — квіти, які допомагали при порізах і опіках.

Жили звірі й птахи тихо й спокійно, поки до них на гостину не приїхав Кабанчик. Він кругом порозкидав сміття, витоптав лікарські трави і квіти. Кабанчик був неохайним, їв брудними ратицями немиті яблука, тому й не дивно, що в нього заболів живіт.

— Допоможіть, у мене болить живіт! — Кабанчик став просити допомоги в Лісовичка.

— Як я тебе зможу полікувати, якщо ти витоптав усі лікарські рослини?
— відповів Лісовичок.

— Я зрозумів, що нашкодив, — відповів Кабанчик. — Більше так не робитиму.

Кабанчик побіг до струмочка, набрав води й полив квіти і трави. Лісовичок похвалив його і напоїв цілющим чаєм.

Як знайти друзів?

Тетяна Данко, вихователь

У темному лісі жила стара відьма. Вона давно вже не бачила жодної живої душі, бо жила сама й не хотіла, щоб до неї хтось приходив у гості.

Одного разу дівчинка, яка заблукала в лісі, натрапила на будиночок. Вона підійшла ближче й прочитала напис на табличці, що висіла на вхідних дверях:

Дівчинка була смілива й добра і не побоялася постукати в двері. Вона не знала, що таке зло та погані вчинки. Та й хто така відьма, вона теж не знала. А ще, йшовши по лісу, дівчинка назбирала багато смачних ягід, грибочків і яблук. Вона подумала, що зможе пригостити ними того, хто живе в цьому будиночку.

Почувши стук у двері, відьма дуже здивувалася. Вона відчинила двері й побачила на порозі дівчинку. Гостя усміхнулася й простягнула їй свої гостинці. І сталося те, чого відьма не очікувала: вона усміхнулася дівчинці у відповідь. А вона вже дуже давно цього не робила, бо не спілкувалася ні з ким, а тим паче не отримувала подарунки.

Відьма запросила дівчинку в дім і пригостила всім, що в неї було. Вони довго сиділи й розмовляли, пили чай, їли цукерки. Їм було весело удвох. Відьма тоді зрозуміла, що, коли зробиш добро незнайомим людям, вони можуть стати твоїми друзями. Того вечора вона зняла табличку зі своїх дверей, адже більше була не проти, щоб хтось приходив до неї у гості.

Хом'як-рятівник

Ірина Чабанюк, вихователь

Уже декілька днів поспіль лісові мешканці не виходять зі своїх будиночків. А все тому, що на вулиці днями й ночами ходить одна злюка — Реклама. Вона не дає лісовим мешканцям спокійно жити. Тільки-но вони приходили на базар, що на галявині, — вона починала шепотіти звірятам на вуха, що їм більше потрібно купити. Тоді Білочка замість горішків купувала намисто, Ведмідь замість діжки меду — самокат. Витративши всі гроші марно, звірята гірко плакали й розходилися по домівках.

Зустріла якось Реклама найошатнішу лісову мешканку — пані Лисицю — і вирішила подружитися з нею. Вони стали разом гуляти по модних лісових магазинах. Лисичка дуже любила гарні речі, прикраси, а Реклама тільки тішилась. На вухо шепоче нашій рудій красуні, що їй терміново потрібні нові чобітки! І сукня! І намисто! І капелюшок!

Купляла-купляла наша Лисичка все, що говорила їй ця подружка, та одного разу з нею трапилась біда. Полізла вона в сумочку, щоб дістати гаманець і заплатити за чергову дрібничку, а грошей у ньому немає! Озирнулась Лисичка навкруги — а подружка Реклама вже накивала п'ятами! І сліду нема!

— Ой, а куди поділись мої гроші? Хто вкрав їх? — зажурилася руда красуня, сіла й гірко плаче. Аж тут до неї підходить ошадливий Хом'як та й питає:

— Чому зажурилася, Лисичко?

— Кудись поділися всі мої грошенята... Ніби в сумочці були... Хтось їх вкрав!

— О, знаю твою злодійку. Це ж ти сама купляла все, що бачила, а точніше те, що тобі наказувала твоя подружка — Реклама! — пояснив

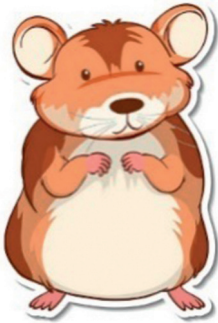
Хом'як.

- Так ось хто вкрав мої гроші! Ну я їй! — розізлилася Лисичка.
- Постривай, Лисичко, не горячкуй! Реклама дуже хитра і підступна. Щоб її впіймати, план потрібен!
- І що ж нам робити? — запитала Лисичка.
- Ходімо покажеш, що ти там накупила.

Прийшли Хом'як і Лисичка до неї додому і ледь двері відчинили! Вся нірка була заповнена різними речами й пакунками.

— Оце ти, Лисичко, марнотратниця! Ну нічого, я тобі допоможу! Збирай усі ці речі. Понесемо їх на базар.

Взяли вони всі покупки і поклали в центрі галявини, а навколо них поставили пастку. Побачила Реклама купу різнокольорових яскравих пакетів і пакуночків і в них — шусть! Тут пастка і спрацювала! Опинилась Реклама в клітці.

— Ага! Попалася, злюко! Ану повертай гроші лісовим звірятам! А то гірше буде! — як закричить Хом'як.

— Ой, вибач мене, Лисичко, я так хотіла тобі допомогти, щоб ти гарною була! Ніхто зі мною не хоче дружити, — заплакала Реклама.

— А ти не командуй! Через тебе всі звірята в лісі плачуть, бо витратили всі свої заощадження і залишаться взимку голодними! — відказала Лисичка.

— Хом'ячку! Лисичко! Що мені зробити для того, щоб звірята мене вибачили й почали дружити зі мною? — запитала Реклама.

— Для початку поверни всі гроші і вибачись!

Реклама повернула звірятам все до останньої копійки і більше не бешкетувала. А Лисичка відтоді, перед тим як купити якусь річ, сто разів думала, чи справді вона їй потрібна.

Ось так ощадливий Хом'ячок врятував усіх лісових мешканців від голодної зими!

Казка про Гривню

Аліна Голуб, практичний психолог

Жила собі невеличка прямокутна банкнота і звали її Гривня. Народилася Гривня, як і багато інших таких банкнот, на Банкнотній фабриці. Всі вони були зроблені зі спеціального паперу і називалися гривнями, але відрізнялися цифрами й портретами людей, які були на них.

— Цікаво, а для чого ми потрібні? — запитала Гривня своїх паперових сестричок, підійшовши до них.

— Я чула, що нас будуть використовувати люди, — відповіла одна з гривень.

— А я чула, що ми будемо жити в маленькій сумочці, яка називається гаманець, — сказала інша.

І ось одного разу Гривня прокинулася у новому місці. Вона була з іншими гривнями всередині чогось маленького й тісного.

— Де я? — запитала Гривня.

— Ти в гаманці, — відповіла їй сусідка.

— Що ми тут робимо?

— Чекаємо, коли нас витратять на покупку якихось речей. Ми ж гроші — монетки і паперові банкноти. А люди міняють гроші на речі.

Перш ніж Гривня встигла що-небудь відповісти, власниця гаманця відкрила його і забрала її. Гривня побачила, як бабуся подивилася на неї і простягнула продавцеві.

— Ось. Дайте мені, будь ласка, пляшку молока, — попросила бабуся.

— Будь ласка, тримайте, — відповів продавець. Він взяв Гривню і дав бабусі молоко.

— Оце так! Завдяки мені ця бабуся купила молоко, — зраділа Гривня.

Пізніше Гривню передавали з рук в руки, обмінюючи на хліб, яйця, солодоші, іграшки, ліки, одяг, техніку і ще багато-багато чого. Гривня подорожувала з гаманця в гаманець і чимало побачила. Вона була щаслива, що люди завдяки їй можуть отримати те, що хочуть.

Пригоди маленької монетки

Тетяна Данко, вихователь

Жила в кишені у хлопчика одна монетка. Вона жила там недовго, бо хлопчик віддав її мамі. Вона віднесла монетку на ринок і купила за неї свіжого молока. Монетка спочатку засмутилася, зрозумівши, що її забрали з теплої кишені хлопчика, але потім чекала з нетерпінням, щоб її знову передали комусь.

Монетка подорожувала по країні, побувала на всіх великих ринках, у магазинах, побачила на своєму шляху різних людей і багато інших монет. А ще вона зрозуміла, що приносить користь і радість людям, тому що завжди її обмінювали на щось необхідне та смачне: м'ясо, молоко, хліб, печиво та різні смаколики.

Якось вона потрапила до рук одного чоловіка — відомого колекціонера, який збирав монети зі всього світу. Монетка спочатку злякалася, адже тепер їй про подорожі доведеться забути.

Колекціонер відмив монетку від бруду. Вона стала блищати, як новенька. Ніхто раніше так дбайливо до неї не ставився. Монетка більше не жила у гаманцях чи кишенях, її вже не впускали у грязюку на ринку. Тепер вона жила в окремій оксамитовій коробочці. Її сусідками були інші монети, якими колекціонер дуже пишався. Він беріг їх, протирав пил, а найголовніше — нікому не віддавав. І тоді монетка зрозуміла, що не приносить більше радості й користі людям. Їй дуже захотілося вибратися з коробочки колекціонера, щоб знову бути корисною.

Одного разу, коли колекціонер протирав свої монетки, вона тихенько вислизнула із затишної коробочки й покотилася по підлозі.

Коли наступного дня чоловік виходив з дому, монетка прилипла до його взуття і так опинилася на вулиці. Вона була дуже задоволена, що вирвалася на волю.

Стала монетка чекати, коли її знайде хтось та обміняє на щось смачненьке. Вона згадувала, як добре їй було у хлопчиковій кишеньці, і виблискувала, як могла, коли біля неї хтось проходив.

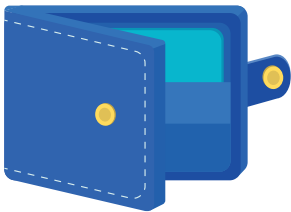
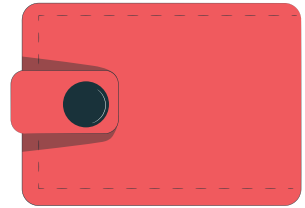
І ось одного ранку по вулиці йшов хлопчик. Він здалеку побачив монетку, підбіг до неї і підняв. Хлопець дуже зрадів такій знахідці, а ще дужче зраділа монетка, бо тепер вона принесе користь хлопчику.

Друзі гаманці

Наталія Лазорик, вихователь

У казковій країні, яка називається Грошляндія, жили гаманці. Серед усіх наяскравішими і найвеселішими були два найкращих друга — Червоний і Синій гаманці. Хоч вони й дружили, але були зовсім не схожі між собою. Синій гаманець — розсудливий, цілеспрямований, ощадливий, а Червоний — непередбачуваний і марнотратний.

Усі гаманці в Грошляндії користувалися грошима — гривнями. Їх видавали щодня за виконану роботу. Гроші жителі використовували для того, щоб купувати все необхідне. Синій гаманець завжди витрачав гроші з розумом: спочатку купував усе найнеобхідніше, потім щось другорядне

і обов'язково залишав трохи грошей про всяк випадок. А Червоний — витрачав усе на веселощі і солодощі. Жодного разу він не заощадив і гривні.

Одного разу в Грошляндії сталося лихо — вийшов з ладу станок для друкування грошей, і гаманцям перестали їх видавати. Тепер, щоб купувати необхідні речі, гаманці використовували заощаджені кошти. А в Червоного гаманця не було нічогосінько, тому він не міг нічого собі купити. Від цього Червоний гаманець засмутився і гірко заплакав.

На допомогу другу прийшов Синій гаманець, адже в нього було достатньо відкладених про всяк випадок грошей, щоб купити все необхідне і собі, і своєму товаришу. Червоний гаманець подякував йому й визнав, що бездумно витрачав свої гроші. Він попросив Синього гаманця, щоб той навчив його правильно користуватися грошима й заощаджувати.

Коли гроші знову почали друкувати й видавати жителям Грошляндії, Червоний гаманець уже обдуманно витрачав їх, як вчив його Синій гаманець. Тепер він залишав кілька гривень про всяк випадок.

ВГО «Асоціація працівників
дошкільної освіти»

2024